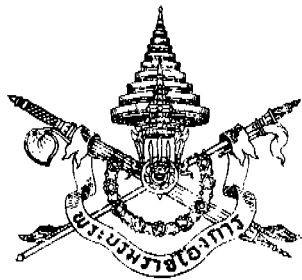

ฉบับพิเศษ หน้า ๕

เล่ม ๗๕ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ ธันวาคม ๒๕๐๕

พระราชบัญญัติ

โรงรับจำนำ

พ.ศ. ๒๕๐๕

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๕

เป็นปีที่ ๑๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มี
พระบรมราชโองการโปรดเกล้า ฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยโรงรับจำนำ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้

โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาร่างรัฐธรรมนูญในฐานะ
รัฐสภาดังต่อไปนี้

ฉบับพิเศษ หน้า ๕

เล่ม ๓๘ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ ธันวาคม ๒๕๐๕

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
โรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๕”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจาก
วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พุทธ-
ศักราช ๒๔๘๐ และพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ (ฉบับที่ ๒)
พุทธศักราช ๒๔๘๔

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“โรงรับจำนำ” หมายความว่า สถานที่รับจำนำซึ่งประกอบ
การรับจำนำสิ่งของเป็นประกันหนี้เงินกู้เป็นปกติธุระแต่ละราย
มีจำนวนเงินไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท และหมายความรวม
ตลอดถึงการรับหรือซื้อสิ่งของโดยจ่ายเงินให้สำหรับสิ่งของนั้น
เป็นปกติธุระแต่ละรายมีจำนวนเงินไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท โดย
มีข้อตกลงหรือเข้าใจกันโดยตรงหรือโดยปริยายว่าจะได้
ไถ่คืนในภายหลังด้วย

“ผู้รับจำนำ” หมายความว่า ผู้รับใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำ

“ทรัพย์สินจำนำ” หมายความว่า สิ่งของที่รับจำนำ

“เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต” หมายความว่า เจ้า-
พนักงานผู้มีหน้าที่ออกใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำ และปฏิบัติ
หน้าที่อื่นตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้ง

ฉบับพิเศษ หน้า ๖

เล่ม ๗๕ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ ธันวาคม ๒๕๐๕

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ให้มีคณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำ ประกอบด้วยปลัดกระทรวงมหาดไทยเป็นประธานกรรมการ อธิบดีกรมตำรวจ อธิบดีกรมอัยการ อธิบดีกรมการปกครอง อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ เป็นกรรมการ และหัวหน้ากองทะเบียนกรมตำรวจ เป็นกรรมการและเลขานุการ

มาตรา ๖ คณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำมีอำนาจและหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (๑) กำหนดท้องที่ที่จะอนุญาตให้ตั้งโรงรับจำนำ
- (๒) กำหนดจำนวนโรงรับจำนำในท้องที่ที่เห็นสมควร
- (๓) พิจารณาคำขออนุญาตตั้งโรงรับจำนำหรือคำขอย้ายสถานที่ตั้งโรงรับจำนำ
- (๔) ดำเนินการอย่างอื่นตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้

การกำหนดตาม (๑) และ (๒) ให้ประกาศณศาลากลางจังหวัดท้องที่

มาตรา ๗ การประชุมคณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งจำนวนของกรรมการ-

เล่ม ๑๕ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ ธันวาคม ๒๕๐๕

ทั้งหมดจึงเป็นองค์ประชุม ถ้าในการประชุมคราวใด ประชาน-
กรรมการไม่อยู่ในที่ประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้
กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนใดคนหนึ่งเป็นประธาน-
ในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก

กรรมการคนหนึ่งมีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนน
เสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีก-
เสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๘ ห้ามมิให้ผู้ใดตั้งโรงรับจำนำ เว้นแต่จะได้รับ
ใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำ

การขออนุญาตตั้งโรงรับจำนำและการอนุญาตให้ตั้ง
โรงรับจำนำให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดใน
กฎกระทรวง

ในท้องที่ใดมีการกำหนดจำนวนโรงรับจำนำ การขออนุญาต
ตั้งโรงรับจำนำ ให้กระทำโดยการว่าประมุขตามหลักเกณฑ์และ
วิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

ความในวรรคสามไม่ใช้บังคับแก่การขออนุญาตตั้งโรงรับ-
จำนำของเทศบาลหรือของทางราชการ

มาตรา ๙ ผู้ขออนุญาตตั้งโรงรับจำนำต้องมีคุณสมบัติ
ดังต่อไปนี้

ฉบับพิเศษ หน้า ๘

เล่ม ๗๕ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ ธันวาคม ๒๕๐๕

(๑) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปี

(๒) ไม่เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่อง
ในศีลธรรมอันดี

(๓) ไม่เป็นบุคคลวิกลจริตหรือจิตฟั่นเฟือนไม่สม-
ประกอบ

(๔) ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย

(๕) ไม่เคยต้องรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้
จำคุก เว้นแต่ความผิดที่เป็นลหุโทษ หรือความผิดอันได้
กระทำโดยประมาท

(๖) ไม่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำ

(๗) ไม่มีพฤติการณ์อันจะก่อความทำลายการเศรษฐกิจ
หรือความมั่นคงของประเทศ

ในกรณีผู้ขออนุญาตตั้งโรงรับจำนำเป็นนิติบุคคล กรรมการ
และผู้จัดการของนิติบุคคลนั้นต้องมีคุณสมบัติตามมาตรฐานด้วย

มาตรา ๑๐ เมื่อคณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำได้
พิจารณาเห็นสมควรให้ผู้ขออนุญาตตั้งโรงรับจำนำผู้ใดตั้งโรงรับ-
จำนำจะโดยการว่าประมูลหรือไม่ก็ตาม ให้เจ้าพนักงานผู้ออก-
ใบอนุญาต ออกใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำให้แก่ผู้นั้น

ในกรณีคณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำไม่อนุญาตให้
ผู้ขออนุญาตตั้งโรงรับจำนำตั้งโรงรับจำนำ ผู้ขออนุญาตตั้งโรงรับ-

ฉบับพิเศษ หน้า ๕

เล่ม ๓๕ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ ธันวาคม ๒๕๐๕

จํานํามีสิทธิอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีโดยยื่นอุทธรณ์ต่อเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตภายในสามสิบวัน นับแต่วันได้รับแจ้งการไม่อนุญาต คำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด

มาตรา ๑๑ ใบอนุญาตตั้งโรงรับจํานําให้ใช้ได้ถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ของปีที่ออกใบอนุญาต

มาตรา ๑๒ ผู้รับจํานําดังจัดให้มีป้ายคำว่า “โรงรับจํานํา” ตามลักษณะที่เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตกำหนด แสดงไว้ในที่เปิดเผยหน้าโรงรับจํานํา

ในกรณีเทศบาลหรือทางราชการตั้งโรงรับจํานํา เทศบาลหรือทางราชการอาจใช้คำอื่นแทนคำว่า “โรงรับจํานํา” ก็ได้ แต่ต้องเป็นคำที่ได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการควบคุมโรงรับจํานําให้ใช้ได้

มาตรา ๑๓ ผู้รับจํานําดังจัดให้มีที่เก็บทรัพย์สินจํานํานั้นไว้โดยปลอดภัยในโรงรับจํานําดังตามที่คณะกรรมการควบคุมโรงรับจํานํากำหนด

มาตรา ๑๔ ห้ามมิให้ผู้รับจํานําย้ายสถานที่ตั้งโรงรับจํานํา เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการควบคุมโรงรับจํานํา การขออนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๕ ในกรณีผู้รับจํานำเป็นนิติบุคคล เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงกรรมการหรือผู้จัดการ ผู้รับจํานำต้องแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่มีการเปลี่ยนแปลง

มาตรา ๑๖ ผู้รับจํานำต้องจัดให้มีป้ายอัตราดอกเบี้ยเป็นภาษาไทยตามลักษณะที่เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตกำหนดแสดงไว้ในที่เปิดเผยภายในโรงรับจํานำ

มาตรา ๑๗ ห้ามมิให้ผู้รับจํานำเรียกหรือรับดอกเบี้ยเกินอัตรา ดังต่อไปนี้

(๑) เงินต้นไม่เกิน ๒,๐๐๐ บาท ร้อยละ ๒ ต่อเดือน

(๒) เงินต้นส่วนที่เกิน ๒,๐๐๐ บาท ร้อยละ ๑.๒๕ ต่อเดือน

การคิดดอกเบี้ยสำหรับกรณีที่ไม่ว่ครบเดือน ถ้าไม่ว่เกินสิบห้าวัน ให้คิดเป็นครั้งเดือน ถ้าเกินสิบห้าวัน ให้คิดเป็นหนึ่งเดือน เศษของหนึ่งสตางค์ให้ปัดทิ้ง

ในกรณีผู้รับจํานำได้รับเงินหรือทรัพย์สินอื่นใดเนื่องจากการรับจํำนานอกจากดอกเบี้ย ให้ถือว่าเงินหรือทรัพย์สินนั้นเป็นดอกเบี้ยด้วย

มาตรา ๑๘ ห้ามมิให้ผู้รับจํานำกระทำการ ดังต่อไปนี้

(๑) รับจํานำหรือให้ไถ่ทรัพย์สินจํานำในระหว่างเวลาตั้งแต่ ๑๘ นาฬิกา ถึง ๘ นาฬิกา

(๒) รับจํานำสิ่งของจากภิกษุสามเณรหรือเด็กอายุต่ำกว่า สิบห้าปี

(๓) รับจํานำสิ่งของที่เห็นได้ว่าเป็นของที่ใช้ในราชการ หรือสิ่งของที่ได้รับแจ้งตามมาตรา ๒๑

(๔) นำทรัพย์สินจํานำออกนอกโรงรับจํานำ เว้นแต่เพื่อ ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ หรือโดยได้รับอนุญาตจาก เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต หรือเพื่อให้พ้นภัยอันตรายอัน ร้ายแรงที่ผู้รับจํานำจะป้องกันด้วยวิธีอื่นไม่ได้

(๕) ประกอบธุรกิจซึ่งไม่เกี่ยวกับการรับจํานำหรือการ ขายทรัพย์สินจํานำที่หลุดเป็นสิทธิแล้วในบริเวณโรงรับจํานำ

มาตรา ๑๘ ในกรณีมีเหตุควรสงสัยว่าสิ่งของที่มีผู้นำมา จํานำเป็นสิ่งของที่มีผู้ได้มาโดยการกระทำความผิด ให้ผู้รับ- จํานำแจ้งต่อพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจท้องที่ทันที

มาตรา ๒๐ เมื่อมีการรับจํานำ ให้ผู้รับจํานำออกตัว- รับจํานำให้แก่ผู้จํานำ และติดเลขหมายที่ทรัพย์สินจํานำให้ตรงกับ เลขหมายตัวรับจํานำ

ตัวรับจํานำให้ทำตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง

เล่ม ๓๘ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ ธันวาคม ๒๕๐๕

การออกตัวรับจํานําให้ทำตามวิธีการและเงื่อนไขที่กำหนด
ในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๑ เมื่อเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต พนักงาน-
ฝ่ายปกครองหรือตำรวจหรือเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ออกประกาศ
คำหนีรูปพรรณของหาย ได้แจ้งเรื่องของหายต่อผู้รับจํานํา ผู้รับ-
จํานํามีหน้าที่ตรวจทรัพย์สินจํานําหรือสิ่งของที่รับจํานํา ถ้าปรากฏ
ว่ามีคำหนีรูปพรรณตรงหรือคล้ายกับคำหนีรูปพรรณของหาย ให้
ผู้รับจํานําส่งมอบต่อเจ้าพนักงานผู้ซึ่งแจ้งเรื่องของหายนั้นโดย
ไม่ชักช้า ในกรณีที่มีการรับจํานําไว้แล้ว ให้ส่งสำเนาตัวรับจํานํา
ไปด้วย

มาตรา ๒๒ ภายใต้บังคับมาตรา ๒๓ ผู้รับจํานําต้องให้
ไถ่ทรัพย์สินจํานําเมื่อมีผู้นำตัวรับจํานํามาขอไถ่ และเมื่อให้ไถ่แล้ว
ให้นำตัวรับจํานําดิดไว้ที่ต้นขั้วตัวรับจํานํา และบันทึกวันเดือนปี
ที่ไถ่ไว้ในต้นขั้วตัวรับจํานําด้วย

มาตรา ๒๓ ผู้รับจํานําต้องไม่ยอมให้ไถ่ทรัพย์สินจํานําเมื่อมี
กรณี ดังต่อไปนี้

(๑) ผู้รับจํานําได้รับแจ้งจากพนักงานฝ่ายปกครองหรือ
ตำรวจว่า ทรัพย์สินจํานําหรือตัวรับจํานําเป็นของได้มาโดยการ
กระทำความผิด หรือ

(๒) ผู้รับจ่านำมีเหตุควรสงสัยว่าทรัพย์สินจ่านำหรือตัวรับจ่านำเป็นของได้มาโดยการกระทำความผิด

เมื่อผู้รับจ่านำไม่ยอมให้ไต่ทรัพย์สินจ่านำ ผู้รับจ่านำต้องแจ้งต่อพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจท้องที่ทันที และต้องแจ้งต่อเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตโดยไม่ชักช้า

มาตรา ๒๔ ผู้รับจ่านำต้องคืนทรัพย์สินจ่านำให้แก่เจ้าของโดยจะเรียกให้เจ้าของชำระหนี้ที่เกิดจากการรับจ่านำทรัพย์สินนั้นมิได้ ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) ผู้รับจ่านำได้รับจ่านำทรัพย์สินอันตรงกับรูปพรรณของหายซึ่งเจ้าหน้าที่ตามท้องที่ระบุไว้ในมาตรา ๒๑ ได้แจ้งให้ทราบก่อนแล้ว หรือ

(๒) ผู้รับจ่านำได้รับจ่านำทรัพย์สินไว้โดยรู้หรือมีเหตุอันควรรู้ว่าทรัพย์สินจ่านำนั้นได้มาโดยการกระทำความผิด

มาตรา ๒๕ ให้ผู้รับจ่านำทำบัญชีทรัพย์สินจ่านำที่ผู้จ่านำขาดส่งดอกเบี้ยเป็นเวลาสามเดือนยื่นต่อเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตและปิดประกาศบัญชีนั้นไว้ ณ ที่เปิดเผยที่โรงรับจ่านำนั้นตามแบบและวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

เมื่อผู้รับจ่านำได้ปฏิบัติตามการถูกต้องครบถ้วนตามความในวรรคก่อนแล้ว ให้บรรดาทรัพย์สินจ่านำที่ปรากฏตามบัญชีที่ผู้รับ-

เล่ม ๓๕ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ ธันวาคม ๒๕๐๕

จำหน่ายขึ้นและประกาศไว้ ซึ่งเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต มิได้ส่งอายุต์ไว้หรือผู้จำหน่ายได้ขอไถ่ภายในกำหนดเวลาสิบห้าวัน นับแต่วันประกาศ หลุดเป็นสิทธิแก่ผู้รับจำหน่าย

มาตรา ๒๖ เมื่อทรัพย์สินจำหน่ายหลุดเป็นสิทธิแล้ว ให้ผู้รับจำหน่ายบันทึกวันเดือนปีที่หลุดเป็นสิทธิไว้ในต้นขั้วตัวรับจำหน่าย และถ้าผู้รับจำหน่ายได้จำหน่ายหรือเปลี่ยนแปลงสภาพทรัพย์สินจำหน่ายที่หลุดเป็นสิทธิแล้ว ก็ให้บันทึกวันเดือนปีที่ได้จำหน่ายหรือเปลี่ยนแปลงสภาพทรัพย์สินจำหน่ายนั้นไว้ในต้นขั้วตัวรับจำหน่ายด้วย

มาตรา ๒๗ ให้ผู้รับจำหน่ายทำบัญชีแบบเดือนยื่นต่อเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตตามแบบและวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง ทั้งนี้ภายในระยะเวลาไม่เกินสิบห้าวันนับแต่วันสิ้นเดือนปฏิทิน

มาตรา ๒๘ เจ้าพนักงานตรวจโรงรับจำหน่ายซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้ง มีอำนาจเข้าไปในโรงรับจำหน่ายเพื่อตรวจทรัพย์สินจำหน่ายและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการรับจำหน่าย และผู้รับจำหน่ายต้องให้ความสะดวกตามสมควร

เจ้าพนักงานตรวจโรงรับจำหน่ายต้องมีบัตรประจำตัวตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง และต้องแสดงบัตรประจำตัวเมื่อผู้ที่เกี่ยวข้องร้องขอ

มาตรา ๒๕ คณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำที่กำหนดไม่เกินสามเดือน หรือสั่งเพิกถอนใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำเมื่อปรากฏว่า

(๑) ผู้รับจำนำหรือกรรมการ ผู้จัดการหรือพนักงานของผู้รับจำนำฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎกระทรวงที่ออกตามความในพระราชบัญญัตินี้ หรือ

(๒) ผู้รับจำนำหรือกรรมการหรือผู้จัดการของผู้รับจำนำซึ่งเป็นนิติบุคคลขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๕

ในกรณีสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำหรือเพิกถอนใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำ เมื่อคณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำเห็นสมควร จะมีคำสั่งให้เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตเข้าควบคุมโรงรับจำนำที่ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำหรือถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำนั้นด้วยก็ได้

มาตรา ๓๐ ผู้รับจำนำมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำหรือคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำที่คณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำได้สั่งตามมาตรา ๒๕ ต่อรัฐมนตรีได้ โดยยื่นอุทธรณ์ต่อเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง

คำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด

มาตรา ๓๑ ผู้รับจํานําจะรับจํานําในระหว่างเวลาพักใช้ใบอนุญาตตั้งโรงรับจํานํา หรือภายหลังเวลาที่ได้ถูกเพิกถอนใบอนุญาตตั้งโรงรับจํานํา ไม่ได้ แต่ผู้นั้นยังคงมีหน้าที่ต่อผู้จํานําและต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้และกฎกระทรวงที่ออกตามความในพระราชบัญญัตินี้ โดยให้ถือว่าผู้นั้นยังเป็นผู้รับจํานําตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้เท่าที่เกี่ยวกับการรับจํานําที่ได้กระทำไว้ก่อนแล้ว

มาตรา ๓๒ ผู้รับจํานําผู้ใดประสงค์จะเลิกกิจการรับจํานําก็ให้กระทำได้ แต่จะต้องแจ้งเป็นหนังสือให้เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตทราบก่อนเลิกกิจการโรงรับจํานําไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน

ผู้ซึ่งเลิกกิจการรับจํานําจะรับจํานําภายหลังที่เลิกกิจการรับจํานําแล้วไม่ได้ แต่ผู้นั้นยังคงมีหน้าที่ต่อผู้จํานําและต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้และกฎกระทรวงที่ออกตามความในพระราชบัญญัตินี้ โดยให้ถือว่าผู้นั้นยังเป็นผู้รับจํานําตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้เท่าที่เกี่ยวกับการรับจํานําที่ได้กระทำไว้ก่อนแล้ว

มาตรา ๓๓ ผู้รับจํานําผู้ใดต้องเลิกกิจการรับจํานําเพราะใบอนุญาตตั้งโรงรับจํานําสิ้นอายุและไม่ได้รับใบอนุญาตให้ตั้งโรงรับจํานําใหม่ ผู้นั้นยังคงมีหน้าที่ต่อผู้จํานําและต้องปฏิบัติ

เล่ม ๑๕ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ ธันวาคม ๒๕๐๕

ตามพระราชบัญญัตินี้และกฎกระทรวงที่ออกตามความในพระราชบัญญัตินี้ โดยให้ถือว่าผู้นั้นยังเป็นผู้รับจำนำตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้เท่าที่เกี่ยวกับการรับจำนำที่ได้กระทำไว้ก่อนแล้ว

มาตรา ๓๔ ในกรณีตามมาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓ เมื่อคณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำเห็นสมควรจะมีคำสั่งให้ควบคุมโรงรับจำนำนั้น ๆ ก็ได้

มาตรา ๓๕ ในกรณีผู้รับจำนำตาย ทายาทของผู้รับจำนำที่ตายอาจยื่นคำขอเข้าเป็นผู้รับจำนำแทนผู้รับจำนำที่ตาย ถ้าคณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำเห็นว่าทายาทผู้นั้นเป็นผู้สมควรและมีคุณสมบัติตามมาตรา ๕ คณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำจะออกหนังสืออนุญาตให้ทายาทผู้นั้นเป็นผู้รับจำนำแทนผู้รับจำนำที่ตายก็ได้ ในกรณีเช่นว่านี้ ให้ถือว่าทายาทผู้นั้นเป็นผู้รับจำนำตามใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำที่ได้ออกให้แก่ผู้ตายนั้น

มาตรา ๓๖ ในกรณีไม่มีผู้ขอเป็นผู้รับจำนำแทนผู้รับจำนำที่ตายจนล่วงเลยกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่ผู้รับจำนำตาย หรือมีผู้ขอเป็นผู้รับจำนำแทน แต่ไม่ได้รับอนุญาต หรือมีทายาทอื่นคัดค้านและไม่อาจตกลงกันได้ ให้เลิกกิจการโรงรับจำนำ และให้เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตเข้าควบคุมโรงรับจำนำ

มาตรา ๓๓ เมื่อได้มีคำสั่งคณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำให้ควบคุมโรงรับจำนำใด ให้เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตแจ้งคำสั่งเป็นหนังสือให้ผู้รับจำนำแห่งโรงรับจำนำนั้นทราบ และเข้าควบคุมโรงรับจำนำนั้นทันที การควบคุมจะกระทำโดยเข้าดำเนินกิจการโรงรับจำนำนั้นเสียเองแทนผู้รับจำนำ หรือจะเข้าตรวจตราดูแลให้ผู้รับจำนำดำเนินกิจการโรงรับจำนำให้ถูกต้องเรียบร้อยก็ได้

การควบคุมโรงรับจำนำจะกระทำโดยกำหนดระยะเวลาควบคุมหรือไม่ก็ได้ และเมื่อได้เข้าควบคุมแล้ว จะเลิกการควบคุมเมื่อใดก็ได้ ทั้งนี้ตามที่คณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำจะเห็นสมควร

เมื่อได้มีคำสั่งคณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำให้เลิกควบคุมโรงรับจำนำ ให้เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตแจ้งคำสั่งเป็นหนังสือให้ผู้รับจำนำทราบและเลิกการควบคุมตามคำสั่งนั้น

มาตรา ๓๔ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ คณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำและเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตมีอำนาจสั่งให้ผู้รับจำนำหรือกรรมการ ผู้จัดการ และพนักงานของผู้รับจำนำซึ่งเป็นนิติบุคคลมาให้อภัยคำหรือแสดงสมุดบัญชีเอกสาร และสิ่งอื่นอันเกี่ยวกับกิจการโรงรับจำนำ

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๕

เล่ม ๑๕ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ ธันวาคม ๒๕๐๕

มาตรา ๓๕ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๓๑ ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองหมื่นบาท หรือจำคุกไม่เกินสองปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๔๐ ผู้รับจํานำผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๗ ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงสองหมื่นบาท หรือจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๔๑ ผู้รับจํานำผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๔ มาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖ มาตรา ๑๗ มาตรา ๑๘ มาตรา ๑๙ มาตรา ๒๐ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ หรือฝ่าฝืนกฎกระทรวงที่ออกตามความในมาตรา ๒๐ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท

มาตรา ๔๒ ในกรณีที่พระราชบัญญัติบัญญัติว่า การกระทำใดของผู้รับจํานำเป็นความผิด ถ้ากรรมการ ผู้จัดการ หรือพนักงานของผู้รับจํานำเป็นผู้กระทำหรือร่วมกระทำด้วย ผู้นั้นต้องระวางโทษเช่นเดียวกับที่บัญญัติไว้สำหรับผู้รับจํานำ

มาตรา ๔๓ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต เจ้าพนักงานตรวจโรงรับจํานำ และออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียม ไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัตินี้ และกำหนดกิจการอื่นเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

ฉบับพิเศษ หน้า ๒๐

เล่ม ๑๔ ตอนที่ ๑๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ ธันวาคม ๒๕๐๕

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว
ให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ศ. ธนะรัชต์

นายกรัฐมนตรี

อัตรากำธรรมเนียม

- (๑) ใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำ
ในจังหวัดพระนครและ
จังหวัดธนบุรี ฉบับละ ๒๐,๐๐๐ บาท
- (๒) ใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำใน
จังหวัดอื่นนอกจาก
จังหวัดพระนครและ
จังหวัดธนบุรี ฉบับละ ๑๐,๐๐๐ บาท
- (๓) ใบแทนใบอนุญาต ฉบับละ ๕๐ บาท

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พุทธศักราช ๒๔๘๐ ได้ออกใช้เป็นเวลานานมาแล้ว การกำหนดจำนวนเงินกู้ อัตราดอกเบี้ย การอนุญาตคุณสมบัติของผู้รับอนุญาต และบทกำหนดโทษยังไม่เหมาะสมแก่กาลสมัยในขณะนี้ จึงสมควรปรับปรุงแก้ไขให้เป็นการเหมาะสม